

Nr. 10
An. VII.
1833

Gherla
15/27
Main

AMICULU FAMILIARU

Apare in 1/13 si 15/27 a luni. — Pretiulu pre unu anu e 4 fl., $\frac{1}{2}$ anu 2 fl.
pentru Romani'a pre anu 10 franci — lei noi.

DRACULU.

— *Novela originala.* —

Este óre, dracu, séu ba?

Babele dîcu că este, popii dîcu că nu este. — Ai stá se credi babeloru, dar' ar' trebui se credi popiloru.

Ai judecă că babele voru fi sciindu mai bine, că ele au mai multe acatiaturi cu elu: in farmecu, in vaciuri, in facatura, in bobi si in descantare. Ei se descânta, se sorocescu, se scuipescu unulu pe altulu; cându est'a pe cel'a, cându cel'a pe est'a. — Dar' trebuie se credi popiloru, că ei vedu in carte, si cartea e sânta.

Este dara, dracu, séu ba?

Este dieu!

Dar' nu e asia de urîtu si nechiposu pe cum 'lu facu babele. — Draculu e copilu frumosu.

N'are códa de căne, peri de lupo séu de mîtia, córne de tiapu si copite de calu; nici nu siede ascunsu in petri si in bolovani.

Are dio elu forma de omu, mai frumosu séu mai urîtu — cum e. Mai demulteori e frumosu. Câte odata e cá unu ângeru. Asia te scóte din minti.

Cu câtu e mai frumosu cu atât'a ai mai mare buclucu cu elu.

Si âmbra pintre noi, ne vine in casa, ne tiene in vorba, siede cu noi la mésa, ne ride 'n ochi, si ne pórtá diu'a cu lumina.

Noi dâmu mân'a cu elu, i punemu scaunu, 'lu imbiemu se sédia, i âmplemu paharulu si bé cu noi la mésa.

Asia e draculu. Numai se-lu cunosci.

I.

Erá o nópte de iérna, aspra si gerósa. — Neu'a cártiaia su pitióre, stelele sclipiáu, si lemnele crepáu de geru.

Erá mediulu noptii. — Lun'a nu resar'se, dar' se vedea de ninsóre, si poteai se vedi totu satulu cá o panorama alba.

In satu erá linisce, se parecia că totu sufletulu dorme.

Dar' nu dormiáu toti.

In satu se vedeáu trei lumini, la trei case. Un'a erá in capulu satului din susu, alt'a in capulu satului din josu, si a trei'a la midiloculu satului.

La cas'a cea dintâiu se vedea o lumina mare, la cele dóue numai căte o diare mica.

Cas'a cea dintâiu avea stapânu bogatu, avea lumina 'n masa; cele dóue aveáu stapâni seraci, se indestuliáu cu diarea focului din vétra.

La cas'a dintâiu horiáu, chiuiáu si beáu pe 'ntrecute, póte ca tiêneáu nunta; la cele dóue erá tacere grea se parecia că au mortu in casa.

In cas'a cea dintâiu, din susu de satu, siedeá Jonu Ciupea, bocotanulu satului; cas'a din josu de satu erá o mora, in care siedeá unu bietu fecioru de morariu cu o mama betrána; ér' la midiloculu satului într'o easutia mica siedeá o veduva cu o fetitia frumósa a ei, si cu o mitia alba. Alta nu aveá dupa sufletu.

Jonu Ciupea erá omu mare in satu. Erá mare, cá avea baui, si unii, diceáu cá are si minte.

ÉR' unii 'lu stimáu, cá erá omu evlaviosu si cu fric'a lui Ddieu. — Amblá la biserica, dadea prescuri, cinstea dominecile, facea metanii si dedea pomene de sufletulu mortiloru. In baserica siedeá lînga strana, stîngea carbunii in cădelnitia si sarutá po'a popii.

Cei doi eráu seraci, — apoi de mintea loru nu mai vorbese nimenea. Mintea omului seracu n'are multa poveste.

Si totusi, despre acestea trei case se vorbiá mai multu in satu cá de tóte.

Se alege cine n'are cu ce se steie mai susu cá altulu.

Jonu Ciupea erá omulu celu mai avutu in satu; morariulu celu teneru erá fetiorulu celu mai de rându, si in casuti'a cea mica siedea fét'a ce'a mai frumoasa din satu.

Apoi de ómeni avuti, de fetiori sdraveni si de fete mari vorbescu cu dragu.

Dar' mai eráu multe despre ce poteáu se vorbeasca si se cârtésca gurile povestitoare.

Dar' ien' taceti; nu se spunu tóte câte se audu. Ce-i de sciutu se va sci.

Cum se nu se scie? — Despre Jonu Ciupea vorbiáu eri-alalta nesce lucruri necredite, numai in síopta; astadi vorbescu in gur'a mare. — Vorbiáu adeca cá lui Jonu Ciupea i-a venitu nebuniile la betránétie si se in-sóra. Apoi fét'a cea mai frumoasa ar' fi incredintiata cu ela.

Si ce se vorbește nu e mintiuna, cá unii a vediutu pe Anuti'a plângându, si spunu cá Petrea morariului tóta nóptea siede in móra cu capulu pe mâna, si stá si privește dusu, cá unu nebunu — Dómne apera!

Dar' se audi colo. La Jonu Ciupea se audu strigându si chiuindu tóta noptea. Curge vinulu cá ap'a, si elu banchetuesce cu pretenii cá unu flacău. Gândesci cá nu e elu.

* * *

La més'a lui Jonu Ciupea siedeáu mesenii obositi. Erá la mediulu noptii. — Cupele eráu imbordate, paharele sparte si capetele grele.

Jonu Ciupea siedea 'n fruntea mesei si sbiera.

— Mèi telhariloru, — câti sunteti? — róta pe lângá mine!

Trei servitori cu capetele pline 'lu prinserá róta.

— Vin mèi calicii!

— Vin dieu, bade Jone!

Jonu Ciupea sári in petióre si-lu taié cu palm'a.

— Dar' aduci vinu pe mésa! Eu duca sete, si tu tiéni gura cu stapênulu teu?

Servitoriulu redică unu vasu si-i turná vinu.

— Mèi calicule — strigá Jonu bocotanulu. Câti popi suntu in satulu meu?

— Hehehe — unulu, bade Jone — respunse servitoriulu.

— Mèi fetiori!

Mesenii 'si deschiserá ochii mari si sgâmboiati.

— Mèi! Ddieu are unu sluga, Jonu Ciupea are trei.

— Hurr'a! strigará compani'a, si toti sparserá câte unu paharu.

Unulu se imbordá in cóce, altulu in colo.

Jonu Ciupea statea inca susu si tare.

Cei trei servitori stateáu lângá elu si-i umpleáu.

In urma luá bocotanulu unu vasu la mâna si dându-si unu aeru gratiosu âmplù paharale servitoriloru.

— Mèi calici, cine se traiésca?

— Celu ce are mai multe slugi — dise unulu.

— Vivat! dise bocotanulu, cu peptulu plinu, — si paharale se golira.

Jonu Ciupea le amplù de nou.

— Cine se traiésca mèi?

— Celu ce are mai multu in punga!

Bocotanulu 'lu batù pe umeru cu aeru de domnu.

Paharele éra se golira, — si éra se amplura.

— Cine se traésca a trei'a óra?

— Celu ce are mirés'a cea mai frumoasa pe pamentu.

Jonu Ciupea bocotanulu sári in pecióre si sarutá pe viclénulu servitoriu.

Apoi sári de pe scaunu, prinse a pocni din degete si incepú a jucá prin casa.

Compani'a prinse sufletu, si se scormoni, care de pe mésa, care de su mésa, — si se 'ncaierera cu totii la jocu.

— Mèi strigá bocotanulu, — cine tiene peptu cu mine?

— Nime, bade Jone, dise unulu, care i cunóscea slabitiunea.

— Mèi, — mesuru banii cu ferdel'a!

— Mesuri, bade Jone!

— Mèi! Ddieu are mai multu decâtu mine cu doi potori; dar' potorii nu âmbra.

Compani'a rise cu hohotu, si totu insulu apucá paharulu la mâna.

— Copii, dintr'o dușca!

Si copii golira paharele dintr'o dușca.

Care cum 'lu golí puse capulu josu.

*

Colo din josu de satu, pe ferést'a morii se stre-corá o lumina lăuceda, diarea focului.

Si aici eráu ómenii beti. Cá omulu se imbéta de vinu, dar' se imbéta si de dorere.

Aici eráu beti de dorere.

Petrea siedea cu mama-s'a, si povesteáu.

Betrân'a siedea pe vétra si torcea, ér' Petrea sie-dea pe o lavitia cu capulu in mâni.

Pétra morii duraiá monotonu si nu se audiá sus-pinele cu cari se 'ntreceáu unulu pe altulu.

— Nu te dá supararei, puiulu mamei — dicea be-trân'a, cu anima de mama. Nu te dá supararii, cá su-pararea te pune bine cá bol'a. — Mai suntu fete in lume, — si bune si frumoase, — tóta paserea 'si afla sotiu in lumea ast'a mare. Unu fetioru cá tine, sdravenu, sanatosu si harnicu si bunu la vorba: 'si capeta nevasta si 'n codru.

— Ei, credu mama draga: dar' vedi, déca incepi a crede cev'a, asia de reu 'ti pare a-ti parasí credinti'a. Eu credeám cá Anuti'a va fi a mea, — acést'a credintia erá sânta, si 'mi cade greu a o parasí. Seracu suntu eu, seraca e ea, seraci améndo: dar' io nu o asiu schimbá pe averea lumii întregi. Ne precepeámu unulu pe altulu, ne mangaiámu si ne bucurámu. Ba 'mi viniá cá si cându si mai bine i-ar' stá ei lângá mine decâtu unei fete avute, mândra pe boii tataneseu si pe unu siru de taleri cu tórta cumperati dela çiganca.

Petrea tacú.

Betrân'a togmí taciunii pe focu. — In mora se audí uceniculu strigându cá de su pamentu: tórna mèi!

Petrea continuá.

— Dar' alt'a e ceea ce 'mi pare asia de reu. Anuti'a dicea in gluma adese cá numai o baba este in lume, pentru care m'ar' lasá: mórtea. — Si uita colo, — trece o di, trecu dóue, — si vine vestea cá trasnetulu, cá Anuti'a se marita.

— Si dupa cine?... intrerupse betrán'a indignata cá fetiorulu ei fú schimbatu cu altulu.

— Vedi bine — ast'a e vorb'a: dupa cine? Dupa Jonu Ciupea! — Unu betránu, o vinitu'a, unu fariseu; despre care nu scie nimene de unde e, de unde a vinitu,

cine i-a fostu tata, unde i-e tiér'a, unde a crescutu si din ce.

Betrân'a zimbiá cu amaratiune.

— Are bani fetu-meu. Scii tu cà banulu e scul'a dracului. Cu banulu cumperi cinste, dragoste si sufletu de omu.

— Lasà mama, nu-mi aduce aminte cà 'mi crépa anim'a 'n dóue! — Anuti'a se jurá, si tu i credeámu. Si astadi ea se marita — dupa cine?... dupa cine mama draga? — Dupa Jonu Ciupea!

— Petre! faci'a banului fetu-meu e friga ósa si amagitóre. Cine se uita multu la elu, ametiesce, 'si pierde vederea cá si celu ce se uita in faci'a diavolului. Si omulu seracu e slabu la capu, ametiesce sermanulu, si se pierde. — Lasa-o dragulu mamei, — ie-ti gândulu dela ea, — mérga, si dí se-i deie Ddieu norocu.

Petrea suspiná greu.

Betrân'a continuà, asia pe cugete, cá si cându ar' vorbi numai cu sine.

— Si tie ti-a vini noroculu fetu-m u. Noroculu e caletoriu, ambla câtu traesce. Se baga 'n casa, si ici si colé, — si nu alege omulu déca e seracu séu avutu. Noroculu nu e la ómeni, nu ei tí-lu dáu, nu ei tí-lu aducu. Noroculu e la Ddieu, elu 'lu tramite, nu ómenii.

— Ei dar' nu me rabda... nu me rabda... dragostea ei nu me rabda se nu o intrebú totusi: ce face, ce vré, cine o duce si unde merge.

— Lasa-o se mérga dragulu mamei. Nu-i stá 'n cale. Ddieu i-a rénduitu calea ei, tu nu o poti oprí.

— Bine e mama, — se mérga cu Ddieu; dar' voiú vorbí cu ea. Numai o vorba, numai unu cuvântu scurtu, — apoi i voiú díce sanatate buna, si vomu mérgé, unulu in josu altulu in susu.

(Va urmá.)

V. R. BUTICESCU.

Isvorulu.

— Hora din Mircesci. —

*In isvoru ai pusu piciorulu
Scumpu odoru si multu iubitu!
Si cá peptulu meu, isvorulu
De fiori a tresaritu.*

*In isvoru ti-ai spalatu faci'a
Si isvorulu fericitu
A pastratu de-atunci dulceti'a
Chipului teu recoritu.*

*La isvorulu cu sioptire
Adi pe ameadí te-ai culcatu.
Si isvoru-'n neclintire
Pana 'n séra mutu a statu.*

*In isvorulu care trece
Zimbitóre te-ai privitu,
Si de-atunci in fundu-i rece
Unu bujoru a resaritu.*

*Tu copila, esti bujorulu,
Flórea dragostei tu esci
Si-alu meu sufletu e isvorulu
Unde chipu-ti intalnesci.*

V. ALECSANDRI.

RENASCEREA LIMBEI ROMANESCI

in vorbire si scriere.

PARTEA A DÓU'A.

Innoiri in scriere.

XXII. Preliminaries; scrierea in secele demultu trecute; incercari ortografice cu litere latine in evulu nou.

103. Innoiri in scrierea limbei romane? Dá si inca innoiri din cele mai radicali si mai fluctuanti, caror'a a fostu vreedata supusa drépta scriinti'a unei limbe.

Cestiunatele innoiri fure din cele mai radicali, de órace dinsele schimbata cu totulu fisiognomi'a, aspectulu, exteriorulu limbei nóstre, primindu-se in tempulu nou si celu mai nou cu incetulu in loculu literelor cirilice literele latine pentru scrierea romanesci. Limb'a romana, fic'a vechiei Rome, dupa lung'a letargia, in care dormise aduncita in secele demultu trecute, tredindu-se in tempulu mai nou si asiá-dicundu venindu-si in ori, se imbracà in vestimentulu strabunu, pentru cá in concertulu culturalu alu celoru-alalte popóra si limbe se se infaciosiedie cuviintiosu, conforme originei si naturei sale.

Au fluctuatu inse multu si mai fluctuédia literatorii romani cá si cei straini, cari s'au ocupatu ceva mai in adinsu cu limb'a romana, in privinti'a formei si croitorei, ce ar fi a se dá noului imbracamentu cá acest'a se fia comodu si totodata se-i siédia bine graiului nostru. Nice ne vomu mirá de un'a cá acest'a, déca vomu reflectá la faptulu, cá cultivarea mai científica a literaturii si limbei nóstre abiá datédia de una suta de ani, cam depre la an. 1780, si déca nu vomu uitá, cá in alte literaturu cu trecutu de seclé inca se aduce acusi acusi inainte si se pune pre tapetu cestiunea ortografiei, biuescriinti'a limbei respective reformandu-se si stabilindu-se denou intr'unu punctu séu altulu. Se ne aducemu numai a minte p. e. de congresulu ortograficu de mai anu alu eruditiloru germani, cumu si de foiele loru periodice destinate anume si eschisivu pentru discusiuni din sfer'a ortografiei germane in speciale si a ortografiiloru altoru limbe preste totu¹⁾, si de alte asemeni.

Nu se dá si nu existe saltu in natura. Lucrulu bunu nu se póte face éca asiá preste nópte, cumu tiene dícal'a. Apoi chiar' lucrulu bine facutu, in lumea acest'a totu mai e capabile de perfectiunare ulteriória. Pre asta lege eterna si generale se intemeiédia progresarea omenimei.

104. Considerandu acesteia Romanii si in acestu punctu aru poté fi multiemiti si indestuliti, deórace si pre terenulu ortografiei cu litere latine, intogmai cá pre cele-alalte terenuri culturali ale vietiei si societatei, in tempu relative fórte scurtu fecera progrese fórte insemnate. Fluctuatiunile de mai inainte necontestabilmente se mai impucinara si liniscira. Cele dóue trei flucte séu valuri ortografice mai remase, spre a grai in asemenare, inca paru a se apropiá din ce in ce si totu mai liniscite unulu càtra altulu, pentru cá in fine unindu-se si impreunandu-se, in luciulu suprafaciei loru neturburate se se oclindésca câtu mai cu possibile fidelitate interiorulu, firea si natur'a interna a limbei romanesci.

E si de doritu cu tóta ardórea animei, cá acest'a se se intemple câtu mai curescudu, cu un'a óra mai inainte. E de doritu, cá precumu limb'a ne este un'a (intielegemu limb'a rom. septemtriunale, abstragundu de la dialectele macedono-rom. si istrano-rom.), intogmai se ne

¹⁾ P. e. Zeitschrift für Orthographie.

unimul și în privința a modului scrierii ei, că un'a se ne-
fia și ortografi'a, celu pucinu în basile ei și în punctele
esentiali și directive. Dă; pentru că noi unii nu spe-
răm și nu credem, ba nice se pôte și dora nice e con-
sultu, că numai decâtu se se ficsedie definitivu câte tôte
amenunțele și lucrurile secundarie ale ortografiei.

În de acestea, după modest'a noastră opinie, va
trebui se fimu mai indulgenti, unii facia de alții, va
trebui se se mai lase încă orecare libertate și latitudine
scriitorilor; libertate și latitudine recerute de faptulu,
că limb'a noastră numai în tempulu de facia începe a se
înăvufi în mesura mai considerabile și a fi scrutata
asia-dicându cu întregu aparatulu scientificu european.
Tôte acestea apoi, punctele și legile ortografice mai esen-
tiali și mai secundarie, supremulu nostru Areopagu scien-
tificu și literariu, Academi'a romana, va avé din candu
în candu, din epoca în epoca séu din periodu în periodu,
numai nu în totu anulu, se le iee și se le supuna la
nóue revisiuni, după trebuința mai lamurindu-le și re-
formandu-le în mesur'a progresului limbei și literaturii
nóstre, precum fecera și facu și alte natiuni mai înainte.

Ortografi'a unei limbe, că veri-ce altu lucru lite-
rariu și scientificu, nu se pôte comandá la momentu,
bunaóra că cutare vestimentu ori altu obiectu de moda,
nice se pôte impune prin decrete. Cu atâtu mai pu-
cinu modulu scrierii cu litere latine a limbei roma-
nesci, carea în copilaria și pubertatea sa n'avu noro-
cirea se creșca împreună cu una ortografia conforme
naturei sale, ei fii condamnată se tangésca, că se graim
asiá, cumu ar tangi unu arbore sub scortia diferitória
de a soiiului seu.

Nu suntemu de parerea acelu eruditi, ni se pare
cam prea de totu realisti, cari afirma, că ortografi'a
propriaminte nice nu se tiene strinsu de gramatic'a unei
limbe. și privescu modulu séu soiiulu ortografiei cá pre
unu lucru p'áci adiaforu pentru cultivarea și dezvoltarea
limbei cutari și cutari. În lume interioriulu și esteri-
oriulu lucrurilor sunt mai multu au mai pucinu strinsu
legate de olalta, unulu inriuresce asupr'a celui-alaltu.
De acea nóue ne place, ba tienemu consultu și trebuin-
tiosu, se admitemu și referitoriu la stabilirea ortogra-
fiei romane una anumita mesura de idealismu, din acelu
idealismu carele cu ochiulu seu petrunde și în întune-
reculu venitoriu și ne face a ne însufleti și pentru
acestu venitoriu, și carele e motorulu primo-primu a
totu progresulu omenescu.

În totu casulu cestiunea și afacerea noastră orto-
grafica mai are lipsa de precauțare seriósa, de lamurire
din tôte părțile și tôte laturile. A contribuf cesi-
cevasi la acés'a: éca scopulu acestoru sîre nepretentióse.

105. Că se procedem înse mai sistematicu și mai
cu temei, fia-ne permis a face înainte de tôte o scurta
reprivire asupra trecutulu, asupra diferiteloru ortografii
romanesce cu litere latine și nelatine, de la începutu și
pana asta-di. Trecutul, că în tôte altele, asiá și în privin-
ti'a acés'a, ne pôte dá pretióse indegetări și îndrumări.

Noi aieptaramu déjà în prim'a parte a acestui ope-
ratu¹⁾, că în epoc'a concepțiunei limbei romane dom-
nindu în tîenuturile Daciiloru și a peninsulei trace că
limba oficiósa latin'a elasică, éra în epoc'a creșterii și
pubescentiei ei de la secl. VI—IX. mai vertosu elen'a, ro-
manésca indată la începutulu epocii a trei-a, de la secl.
X—XIV., ajunge sub jugulu slavónei, primite că limba

liturgica în baserica și apoi cu încetulu și că limba ofi-
cială în afacerile publice ale Romaniloru. În totu inter-
valulu acestu lungu din'a, după tôte semnele, a fostu
fórtu pucinu scrisa. Numai urme și indicie debili avem
despre usulu ei scripturale în acele tempuri departate.

Asiá bunaóra în epistolele imperatului romano-bul-
garu Joanitu adresate scaunulu pontificiu alu Romei¹⁾,
în cari imperatulu memorédia scrieri istorice romano-
bulgare („sicut in nostris libris scriptum est“), cumu și
în asertulu unei bule a papei Inocentiu IV. (1243—1258),
după care Romanii din Dacia încă cu unu seclu și diu-
metate mai înainte si-au tradusu liturg'ia depre slavonia
în limb'a loru natiunale.²⁾ Afóra de acea în tîer'a unui
Petru, principe alu Moldaviei, celu ce la 1387 depune
regelui Poloniei juramentulu de vasalitate în limb'a sa
romana, din cauza, căci alta limba nu sciá, cumu și în
statele unui Gelu, Gladu scl., încă va fi trebuitu se
scria câte ceva și în limb'a popóruului românescu, fia cu
ori și ce caractre scripturistice.

106. În privința acestoru caractre scripturali oser-
băm prin trecatu, că repausatulu archeologu romanu, Ce-
sare Boliacu, i s'a parutu a fi gasitu în nesce semne depre
petrele și caramidele de la Colib'a-vechia de langa Slon
în judetiulu Prahova urmele unui alfabetu dacicu.³⁾ Nu-
mitel semne B. P. Hasdeu comparandu-le cu semnele depre
nesce bucăti de cositoriu descoperite în Rusia média-
di-apuséna la Drohiczin în fluviulu Bugu, și cu semnele
depre petricic'a desmormentata în Podoli'a într'una mo-
vila langa tîrgusiorulu Daszow, crede, că în evulu mediu
unu alfabetu mongolicu a petrunsu pana în creerii Carpa-
tiloru. De acestu alfabetu s'aru fi tîeneadu și semnele de
la Slon, cari „în nice într'unu casu nu suntu dacice.“⁴⁾

Dera alfabetulu dacu, — fauritu de Deceneu, acestu
rege-profetu alu Daciloru sub Boerebiste (a. 100 îna. d.
Chr.), pre tempulu petrecerii sale în Egiptu, din alfabetu
egipténu, mestecandu-lu cu caractre feniciane, elene,
zendice scl., — încă s'ar fi sustienutu în părțile Daciei
pana pre la a. 1500, și respective pana pre la începutulu
seclului trecut.⁵⁾ Prin cine s'a sustienutu? Prin Români,
de la cari lu-primira Secuii; căci asiá scrie cronicariulu
ungarianu din a dóu'a diumetate a seclului XIII., Si-
meone Kéza: „Secuii traindu în munti, amestecati cu
Români, se díce că se folosescu în scriere cu literele
Valachiloru.“ Secuii au întrebuintiatu acestu alfabetu în
asiá-numitel caractre scripturali huno-siculice pana la
începutulu seclului trecut, după spus'a protopopulu se-
cuienescu Stefanu Lakatos, după inscriptiunea de la 1668
de pe parietii basericii unitarie din Enlaka, și după alte
marturie și urme. Români folosira cestiunatul alfabetu
numai pana cam cătra finele seclului XV., candu într'o
diploma din a. 1492 a lui Vladu Tiepesiu scrietoriulu
îndatinatu cu alfabetulu daco-romanu se scapá a scrie
=cesar în locu de Cesar, care semau scripturale este
identicu cu gy din alfabetulu huno-siculescu. Asiá B. P.
Hasdeu.

Gr. G. Tocilescu înse aréta⁶⁾, și asiá ni se pare
cu temei și cu totu dreptulu, că pretinsele caractre

¹⁾ Vedi-le la *G. Sîncal* Cronic. Rom., a. 1204 s. u.; *A. Treb.*
Laurianu Tentam. crit., Vindobonae, 1849, pag. XXIII s. u.

²⁾ *A. br. Siagun'a* Istor. baser. ortod., Sabiin, 1860, t. II, pag.
69; *Demet. Jarcu* Catalogu bibliogr. rom., Bucuresci 1873, pag. VI.

³⁾ *Ces. Boliacu* în „Trompet'a Carpatiloru“ 1871, nr. 939.

⁴⁾ *B. P. Hasdeu* Ist. crit. a Rom., vol. II, pag. 21—23.

⁵⁾ *Aelasi acolosi*, vol. II, pag. 23—38.

⁶⁾ *Gr. G. Tocilescu* Dacia înainte de Români, Bucuresci
1880, pag. 919 s. u.

scripturistece depre pietrele și teglele de la Colib'a-vechia și alte asemenea nu-su alta ce, decât marce seu semne ale lucratorilor Steinmetzzeichen, marques d'ouvriers), indatinat in imperiulu român și bizantin și aprópe in totu evulu mediu; cá de unu alfabetu speciale alu Daciloru, dupa rezultatulu cercetárilor istorico-arheologice de pana acumu, nu póte fi vorba, cari in cátu si-au scrisu limb'a, au scrisu-o cu caractre de ale popóra-loru straine, bunaóra cá Celtii cu litere grecesci,²⁾ și asiá mai departe; cá despre existenta pretinsului alfabetu huno-secuiescu critic'a descépta are totu dreptulu se se indoiésca; cá in fine și prim urmare din citatulu tectsu kézaiianu cu Schaffarik,³⁾ Tomaschek⁴⁾ și alții trebue se întielegemu, cumu cá Romanii, scriendu pana mai deun'a-di cu litere cirilice, nu poteá se dé impromutu Secuiloru unu altu alfabetu, decâtu pre care-lu cunosceá ei însiși, alfabetulu cirilicu.

107. Ci fia de ajunsu aceste scurte aieptári la conjecturele mai multu au mai pucinu probabili despre scriptur'a romanésca in trecutulu caruntu. Se venimu la secele mai deinceóce, la epoc'a primitieloru literaturei romane proprie seu scrise, care epoca se póte pune de la secl. XV. pana la a. 1632.

(Va urmá.)

Dr. GREGORIU SILASI.

Flueru fluerelu...

— *Cantecu din betrani.* —

Fluera fluerelu....
Te-oiu face din lastarelu
Din lastariu de accu uscatu
Ca dai tonulu respicatu!
Si m'oiu pune fluerulu
Colo susu pe colnicelu,
Josu pe earba 'n poenitia,
Si-oiu incepe-a mea doinitia:
Doin'a mea — doina de gele,
Doin'a trista-a tierei mele, —
Cá in tine candu voiu dice
Siepte tieri se se redice —
Siepte tieri siepte sorori
Ce se scalda 'n lacrimiori....
Lege eara o-nfratire
Cá se scape de perire;
Si in tine candu voiu dice
Ceriulu susu se se deapice,
Ca e'ajunga cantulu meu
Pana susu la Dumnedieu,
Si se-i fia si lui giele
De suspinulu gintei mele!..

Flueru fluerelu
Te-oiu face din lastarelu,
Din lastariu de stagerelu
Ca-ou cá frate eu cu elu!
Si m'oiu pune fluerelu
Colo susu pe colnicelu,
Si-oiu cantá cu doiozia
Preste intrég'a Romania,
Doin'a mea — doina de giele
Doin'a trista-a tierei mele, —
Cá romanulu se tresara
Si se ésa la otara,
C'au intratu paganu-in tiara
Se ne iá mosia eara!...
Ei candu cete vitejesci,
Cete mandre romanesci

Vedu ca tiar'a voru umpleá:
Atunci flueru te-oiu luá
Nici bine n'oiu resuflá
Pan' cu tine-oiu dumatic:
Siepte capete pagane
Ca 'n senu foculu se s'aline;
Si-atunci un'a m'oiu suci
In mana te-oiu inverti
Alte dieca-oiu nimici,
Pan' de sange vei rosá —
Catu de veste se ne mérga
Se se mire lumea 'ntréga
Ca Romanulu adi cum scie
Se-si grigiasca de mosia!..

T. V. PACATIANU.

MATRACHI SI FECIORII SEI.

— *Amintiri din trecutu.* —

Cám in departare de o mila spre média-nópte dela Sucév'a — vechi'a resiedintia a eroului moldovénu Stefanu celu Mare — se afla asta-di comun'a „Mittoculu-Dragomirnei.“ Acésta comuna se marginesce in spre resaritu cu parélu „Hranitia,“ hotarulu intre Bucovina si Moldov'a; in spre média-nópte se marginesce cu monastirea Dragomirna, pana la care ajunge teritoriulu Mittocului si dela care comun'a isi are a dóu'a parte de numire, spre deosebire de „Mittoculu-moldovenescu“ de preste „Hranitia“ in Moldov'a si de „Mittoculu-armenescu“ — o beserica armenésca incungiurata de câteva case locuite de armeni, ce se afla intr'o departare cáu de-o diumatate de óra spre média-di dela Sucév'a. — Spre apusu „Mittoculu-Dragomirnei“ se marginesce cu satulu „Lipovenii,“ asiá numitu dupa locuitorii sei, éra in spre média-di se întinde tiarin'a Mittocului pâna lângá Ificianii noii — o colonia de șvabi, aprópe de gar'a si ap'a Sucevei.

Incungiuratu din spre Moldov'a, monastirea Dragomirnei si Lipovenii, de paduri, — asiá ca privirea-ti remâne deschisa numai spre Sucév'a, — si asediatu mai multu pre locu siesu, Mittoculu-Dragomirnei nu se póte dice cá are o positiune frumósa. Ceea ce dá inse óresicare iusemnatate locului, este indemenarea traiului. Pamentulu dá mittocanului secerisíu bogatu, padurile-i dau destulu lemnu de materialu si de arsu, si de apa comun'a inca nu duce lipsa. Orasiulu Sucév'a e destulu de aprópe si sioséu'a, ce taie tiarin'a Mittocului pâna la Ificani e buna si drépta cá o linia.

Mittoculu-Dragomirnei are o beserica, care in asemenea cu alte beserici comunale bucovinene cu totu dreptulu se póte numi frumósa, luminósa si mare. Locuitorii satului — Romani de vitia vechia — suntu unu feliu de ómeni de statura mai multu inalta decâtu jósa, in corpu bine-facuti si cu feéie frumóse si vesele. In sférsítu mai amintescu, ca Mittoculu-Dragomirnei este léganulu familiei Morareniloru, care pâna acum a datu Bucovinei pre actualulu metropolitu Silvestru-Morariu si pe vredniculu de amintire repausatulu Constantinu-Morariu — fostulu profesoru de teologia morala la desfiintiatulu institutu teologicu din Cernautiu si autoriulu manualeloru de religione pentru clasele ántái'a, a dou'a si a trei'a gimnasiale din Bucovina.

Amu avutu lipsa de cele insirate pâna aici pentru întielegerea celoru ce urméza.

— „Vine Matrachi!“ — ími díceáu adese la casu de trebuintia surorile pe cându erámu micu, si aceste

¹⁾ Julius Caesar. De bell. Gall. VI, 14; I. 29.

²⁾ Schaffarik Slowanské starozitnosti, Praha 1837, pag. 609.

³⁾ Tomaschek Zeitschrift für oesterreich. Gymnasien, 1872 pag. 141—157.

doue cuvinte erau pentru mine ca „Hannibal ante portas.“

Cine era Matrachi, eu inca nu sciamu, ca-ci inca nu-lu vedusemi; dara inchipuirea intiparita in mintea mea prin povestirile despre densulu erau pentru mine atatu de ingrozitoare, incatu candu audiamu pomeaindu-se acestu nume, mai alesu noptea, atunci pe locu me ascundeamu cu faci'a in perina, trageamu acoperisiulu preste capu se nu vedu si se nu audu nimic'a, si asia nu odata me treziamu din somnu plangendu in valmasiagulul luptei cu Matrachi si fiindu plinu de sudori, din pricina ca me incuiasemi de cu sera in ascernutu, de abia poteamu resufla.

Si cine era Matrachi, acea naluca de groza a copilariei mele?

Candu tempulu mi l'a adusu pentru prim'a data inaintea ochiloru, icon'a lui mi s'a intiparitu adencu in memoria, si acea icona voiu se o punu acuma inaintea cetitoriloru.

Mergendu intr'o di la scola din satu dimpreuna cu alti baieti, eca vine pe langa beserica unu omu in faci'a nostra. Gavrilu Ursu — unulu dintre tovaresii mei de scola — imi dice: — „acest'a-i Matrachi!“ — Intr'ace'a ceialalti baieti isi redicara palariile si incepura a-i saruta man'a — dupa cum ne povetiuse invetatoriulu se facemu, candu aru fi se ne intalnimu cu gospodari seu gospodine si mai alesu cu capete carunte, — era eu priviu lungu la acelu omu, care fusese de atatea ori spaim'a mea de nopte, pana ce me trediescu ca-i sarutu si eu man'a, si elu me intreba ca a cui sum.

Era unu omu, s'aru pote dice, de statura inalta si nu prea, grosu si spatosu, cu peru raru pe capu, cu capu mare si cu faci'a rotunda si lata si cu nesce ochi vinetii de marine mijlocia, cari, in tempulu vorbirii, clipiu de mai multe ori si forte repede dupa-olalta. Mainile i-i erau ca nesce labe de ursu, ce'a ce me uimise, candu i-i sarutau man'a langa beserica. Portulu i-i era simplu. Totu-de-a-un'a era si ver'a, l'amu vedutu imbracatu in cocu lungu pana preste genunchi, pe capu purtandu cușma si pe picioare opinci. Unu lucru mi-a fostu de mirare dela antai'a vedere a lui Matrachi, anume faci'a si fruntea s'a, cari erau ciupite ca de versatu si tiuntuite desu cu nisce puncte mici negre ca maculu necoptu inca bine.

„Mi aducu bine aminte, ca la unu praznicu la Jordachi — a popii in Dragomirna, unde me aflamu si eu, intrebatu fiindu de ore-cine, ce a patitu elu cu faci'a si fruntea s'a. Matrachi a inceputu a povesti si a lamuritu lucrulu camu asia:

— Pe candu eramu inca teneru, veniamu odata cu vr'o cateva parchi de boi din Moldova. Candu amu ajunsu la „Hraniti'a“ esu trei livizori (revisori) inaintea mea. Eu habaru de grija n'aveamu, macaru se fi fostu si diece de densii, dara totu purtamu frica de puscele loru.

„Halt!“ — striga livizorii candu s'au mai apropiatu de mine. Atunci eu nici un'a nici doue, candu m'amu repeditu asupra loru si candu i-amu apucatu si i-amu trantitu, doi a picatu ca nesce galusce la pamentu, era alu treilea nu sciu cumu mi descarca pusca dreptu in faci'a. Amu semtitu ca si candu o para de focu mi-ar fi fostu arsu obrazulu, si pe candu me incercamu in zadaru se deschidu ochii si damu cu manele pe faci'a

se vedu ce-i, livizorii me inhatia tustrei si me impingu ghiontindu-me si dicundu-mi: — „haide amu cu noi hotiule la cerdacu!“

„Haidemu!“ ducu eu prefacundu-me, dara in mintea mea socotu, bine ca-ci numai atat'a; asceptati ca m'oiu cotorosi eu de voi. Si dupa vr'o doue-dieci, trei-dieci de pasi, dupa ce mi-amu mai venitu in fire si-amu inceputu a deschide ochii si a vede, unde nu me facu odata rota printre tustrei si unde nu mi ti-i intindu pe toti pe erba, de nu alta-ce, da se cutremura pamentulu sub densii. Li-amu luat apoi puscele si le-amu aruncatu printre tufisiuri in „Hranitia“ si dupa ce i-amu melitiatu o leca cu maiu est'a (aretandu-si pumnulu) li-amu mai datu cate unu picioru pe de-asupra, apoi mi-amu luat boii si m'amu dusu in treba-mi.

Si totu la acelu praznicu, mi aducu tare bine aminte ca, aflandu-se Matrachi in voia buna, a mai povestitu si urmatoarele:

Domne, domne, cate n'amu mai petrecutu eu in tineretile mele! Padurile Modovei dac'ar' pote graf, ele ar' fi in stare se spuna multe din cate le-amu facutu noi.

Odata m'amu fostu pusu intr'o padure cu baieti mei la drumu, asceptandu vre-unu privilegiu. Da era o nopte, de nu-ti vedeai man'a de intunerecu si unu geru, de carsicai copacii si plesiau ouele corbului. Si cumu stamu noi vorbindu, glumiadu si ascutiendu urechile in tote partile, vedu eu nu departe de noi nesce putrigaiu de lemn de celu ce stralucesce prin intunerecu. Atunci ce-mi viue 'n capu, dau porunca tovarasiloru se care putregaiu de acela langu drumu si se infiga in siantiu, unde era ometulu mai adencu, unu trunchiu ce se afla lenga noi. Pe capulu acelu trunchiu amu inceputu apoi a asiedia bucatile de putrigaiu lucitoriu astfeliu, incatu indata amu facutu o matahala cu-o faci'a lucitoare omenesca, pe care nu omu, dara necuratulu s'o fi vedutu, l'ar' fi bagatu in tote recorile.

Dupa ce amu sfersitu acelu chipu, amu dîsu catra ai mei: — de, amu haidemu baieti la vale, pana ce nu l'omu vede pre stajarulu nostru, ca sciti ca dela vale asceptamu musterei si-i bine, ca noi se li remanemu in urma.

Cumu amu dîsu, asia amu si facutu. Si nu multu dupa ace'a, numai ce audimu din dealu unu sgomotu de pasi de omu. — Dupa densulu baeti! — ducu eu. Si catu ai bate 'n palme, mi adusera inainte pe unu bietu cersitoriu, care de spaima nu potea graf nici unu cuventu. Vediendu-lu asia de ticalosu, amu scosu ceva parole si miluadu-lu, i-amu datu drumu se-si caute de nevoi — ca dreptu se ve spunu, amu jupitu eu multi nadragari, dara totu-de-a-un'a amu avutu frica de Ddieu si mila de seraci. Nu sciu de-a mai datu altu omu atatea slujbe si acastiste pela sfintele beserici cate amu datu eu, dupa cum adese vedeti ca facu si acuma, ca dora mi-a ierta Ddieu pecatele.

Atat'a amu auditu dela Matrachi eu singuru cu urechile mele.

Si au trecutu multu timpu la mijlocu, panace intr'o di audu, ca Matrachi a muritu de-o morte neprasnica. — Cautandu elu adeca intr'o di nesce lucruri pe podulu casei sale, candu era se se cobore cadiu cu capulu dreptu in josu pe-o lespede de petra, ce se afla in tinda si remase mortu pe locu. Amu auditu pe mit-

tocani graîndu cu mirare despre mórtea lui si dicându: — „blastemele pentru faptele lui l'o ajunsu!“

Dara cu mórtea lui Matrachi nu s'a stînsu de totu numele seu, cà-ci elu lasà in urm'a s'a patru feciori: Mihaiu, Jonu, Gheorgi si Manoli, la cari trei din urma prea nimeritu se póte aplicá dical'a: „lupulu 'si schimbara perù, da naravù ba!“ — Acei trei 'si schimbara portulu. Cuşm'a de mielu o inlocuira prin palarii alese de fabrica, in locu de cocu se imbracara in blane de vulpe, in locu de opinci incaltara papuci si ciobote de vacsu. Femeile si ficele loru — frumseti rare — se aretara printre tierance in o imbracaminte, care erà aprópe de luxulu dameloru aristocrate. Prin locuintiele loru cafèu'a, céiulu, dulcetfle se obicinuiau cá la muncitoriulu simplu mamalig'a. Si cu tóte aceste inoiri propasiâu pasi in pasi si faptele rele ale celoru trei in urmarea moscenirii naravulu parintiescu, cu acea deosebire numai, ca aceste fapte apesáu multu mai josu cumpeu'a ordinii soçiale, decâtu cele ale tatalui loru. Din timpu in timpu esiâu la ivéla feliurite crudimi fâptuite de densii in cutari séu cutari locuri. Atributul de „talhariu“ alu celoru trei se identificà in fam'a de obsce cu numirea de mittocanu, de unde se esplica si chiuitur'a fecioriloru mittocani in horele loru:

„Vai sermanii mittocani
Striga lumea cà-su talhari,
Nu-su talhari de boi, de cai,
Da 'su talhari de fete mari.“¹⁾

Feciorii din satu scieáu se povestésca feliurite despre Matrachenii. Ei spuneáu cum suntu de bine primiti cu cafele, céiuri, dulcetiuri cându umbla cu colind'a; spuneáu cum Matrachenii se aduna la unu locu cu socii loru si banchetuescu pâna târdiu nóptea cându vréu se mérga la furatu; spuneáu, cum adese esu din casa afara privindu la ceriu si cetindu din stele timpulu de pornire; spuneáu cum se imbraca de uritu si cum 'si mânjescu feçiele. Ba unii deprinsera dela ei si unu feliu de limba deosebita — asia numita limba paserésca, de care se folosiâu, cându voiâu se fia neintielesi. Acésta limba paserésca, pe care amu deprins'o si eu dela feciori, are dóue variante. Cá esemplu, dau aice chiuitur'a de mai susu in ambele variante:

I.

Vapai sepermapanipii mipittopocapani
Stripigapa lupumeapa capasu tapalhapari!
Nupusu tapalhapari depe bopoi, depe vapaci
Dapa'su tapalhapari depe fepetepe mapari.

¹⁾ In Mittoculu-Dragomirnei a fostu in adeveru pana nu de multu datina, ca daca unu fecioru iubia o fata si fat'a inca-lu iubia pe fecioru, la casatori'a loru inse se impotriviâu séu parintii feciorului séu ai fetei din cine scie ce pricini, atunci feciorulu pentru implinirea dorintiei sale respandia vestea, ca are se-si fure iubit'a. Si daca nici acestu mijlocu nu ajutá, atunci numai ce se treziâu parintii feciorului si-ai fetei, ca 'n cutare dumineca s'au serbatóre feciorulu si fet'a nu se mai intorcu dela jocu acasa. Unde s'au dusu? „In ce'a parte!“ erà respunsulu indatinatu, adeca in Mittoculu-Moldovenescu de preste „Hranitia“ séu in Adancata séu in altu satu moldovenescu, unde primindu cunun'a dela vre-unu preotu moldovénu, se intorceáu inapoi si nimene nu mai cutezá se-li conturbe viét'a casatorésca. Acestui abusu i-s'a pusu in tempulu din urma stavila de catra ocarmuire fiindu satorite pedepse aspre pentru cei ce s'aru cununá „in ce'a parte.“ Amintirea datinei vechi inse va traí in memori'a mittocaniloru, pana candu ehuitur'a de mai susu se va audí in horele loru.

II.

Vavnai severnmanivnii mivnittovnocavnani
Strivnigavna luvnumévnea cavna-su tavnalhavnari!
Nuvnu-su tavnalhavnari devne bovnoi, devne vavnaci,
Davna'su tavnalhavnari devne fevnetevne mavnari.

M'au asicuratú feciori mittocani, ca mai alesu in variant'a din urma candu incepeáu Matrachenii se vorbiésca, limb'a li umblá asié de repede, încátu nime nu erà in stare se futieléga cev'a.

(Va urmá.)

C. MORARIU.

Vine...

Vine dulcea primavéca	Multu mi-e feica ca va trece
Si vedu ceziulu iar' veninu,	Si estu tempu cu sóce blandu,
Dar' sperantiele-mi apuse	Dar' sperantiele in sinu-mi
Sotlu se-acceptu si nu mai vinu,	Sotlu nu se-oiu vedi 'nflorindu..

Ca-ci o dulce primavéca
Ce-am avutu p'acestu pamentu,
Face rece si uitata
Sub o glie in mozmentu.

GEORGIU SIMU.

ETICHET'A.

III.

Despre prezentare: Agraire (titulare) — Visitele — Folosirea cartiloru de visite — Donurile. — Primirile.

(Finea.)

Cu privire la visitele de anulu nou avemu de observatu, cà acést'a este diu'a pre carea amicii familiei, consaugenii si toti, câtu suntu amblatori la casa, o folosescu pentru tramiterea donurilor. — Acé e la loculul seu dara a vorbi cev'a si despre donuri in genere.

Cá ori ce in lumea acést'a asié si donulu are dóue parti. Precum potemu causá bucuria, asié potemu produce si superare cu elu. La tramiterea donurilor se poftesce deci o judecata buna si o desteritate rara. Voiu spune pentru-ce? Donulu numai atunci póte fi primitu cu placere, cându este placutu; ér' placutu numai atunci póte fi, cându corespunde pe deplinu lipsei si pretensiunei individului, cui i-se dà. Ar' fi stângacia cându d. e. unei amice i-amu darui sapunu, poudra etc.

Suntu unii ómeni apoi, cari voiéndu se scape de unele obiecte pre cari nu le mai potú intrebuintia pentru-cà au esitu din moda, ori li-su urite, — le tramitu douari pentru unii si altii. Asié cev'a la tóta intemplarea e o speculatiune rea. Cà-ci in locu cá donatoriulu se primésca multiemita pentru donulu facutu, 'si cásçiga mai multu unu inimicu in persón'a celui einstitu, — deórece nemicu, nu ne póte atinge mai neplacutu, cá a fi avisati se multiemimu unu lucru, ce nu ne causéza bucurie ci din contra indignatiune.

E mai bine a nu dá nimicu, decâtu a dá asié cev'a. — Trebuie se fimu precauti si la acé'a, cá nici-cându se nu aretamu nemultiemiro façia de unu donu, fia acél'a ori-cátu de neplacutu ori vatematoriu. Inca si pre copilu trebuie se-lu invetiamu la acé'a, cá ori-ce donu se primésca cu multiemire, avéndu totu-de-a-un'a in vedere, cà de si n'au fostu chiaru deobligatoria donatiunea respectivalui; dar' celu puciau acé'a a voiitu se fia.

E regula si ace'a cá se nu daruimu mai departe donulu capetatu. Prin acést'a am comite dóue erori: am vatemá pre acel'a dela care l'am capetatu, si érași pre acel'a la care l'am datu.

Individiloru cu case bene-arangiate, e consultu se le damu obiecte acomodate pentru suplinirea unoru mobile din casa. Le potemu daruf d. e. jardinie cu flori, ravarie frumóse de flori, ventarie, cassette séu blide elegante cu bombóne, étagére, tiénetórie de sugari si cenusia etc. etc.

Consangeniloru, amiciloru si amiceloru le potemu doná d. e. obiecte elegante de toilette séu bijuterii si alte ornamente. E consultu inse, cá mai inainte se sciricimu in secretu, cá-respectivii de ce ar' avé lipsa, ori ce le-ar' causá mai mare placere.

Cându d. e. brodarimu portofoliu de sugari pentru unu barbatu, care nu fuméza, aretamu puçina esperintia.

Tenerulu nu póte doná pre o tenera, numai in casu cându i-e cosangéna, mirésa ori cunoscuta vechia. Tenele nu potu primí buchete fora numai in casurile de mai susu; ér' pre teneri nu li-este iertatu cá se-i doneze cu nimicu.

JOSIFU J. ARDELEANU.

Doru si Dorere.

Indaru te cercu, gândindu la tine,
Departé cá se te gasescu,
Cá 'n cale-mi numai cu suspine
Me 'ncungiuru si me intélnescu.

Se-mi vedi adi faci'a mea deplânsa
Si ochii-'n doru cum se topescu,
Ai scí dorerea mea nestînsa
Ai scí mai multu: — Cátu te iubescu!

O! cátu asiu vrea a mea dorere
Pre unu minutu s'o potolescu,
Dar' inim'a-mi cu doru 'mi cere...
Unu veacu cu tine se traiescu.

— Unu visu avemu! — De nu-i se fia
In asta lume-alu nostru doru
Se va uní pentru vecié
In ceriu, formându raiulu de-amoru.

II.

'Ti lasu adi tainic'a-mi gândire
In peptulu teu se o pastrezi,
Din ea se scí a mea iubire
Si nóptea 'n visu se o desmierdi.

Si-ti lasu a mele buzisióre
Cá suveniru dulce placutu...
Ah! cugeta in triste óre
La celu de-ântâiu alu nost' sarutu.

Gândesce-apoi la cea sióptire:
— „Suntemu in lume fericiti!“ —
Si-atunci ori-ce ne'ndestulire
Din peptu-ti fragedu o se uiti!

— 'Ti fícu: Adio! — la revedere...
Ér' cându la tene-oiu re'turná,
Atunci totu candide voiú cere
Gandirea, busale a-mi da!

J. N. DIONE.

MOMINTE DE DISTRACTIUNE.

La pórt'a unui doctoru se poteá cetí urmatoriulu anuciú:

Doctorulu X. Y. da consultatiuni numai intre órele 6 si 7 sér'a.

Unu mare pacala intregi acestu anuciú cu urmatoriulu adausu:

— Că-ci in cele alalte óre nu este acasa, avendu de-a petrece la grópa pre cei ce i-au curatu.

Doi doctori facu o operatiune delicata.

Primulu, manuindu scalpelulu cu o indemanare rara, siópti confratelui seu: — „S'a sfêrsitu!“

— „Cum s'a sfêrsitu asié de repede, strigá celu-alaltu, lasa-me celu puçinu a-i dá o impunsatura de lanceta; bolnavulu n'a suferitu, si riscámu a nu fi platiti.

Pre cine saluta? La Academi'a din . . . Stuk, profesorulu distinsu de metafisica, aveá unu micu defectu: erá cámp pedantu, ce erá celu mai micu defectu alu seu: cându intrá in clasa, elevii eráu obicinuiti a-i dice in choru: — „Salutamu pe profesorulu nostru.“

Intr'o dí fú intalnitu de unu geologu, care despre-tiuiá multu ciudat'a sciintia a profesorului Stuk, si se luara la cërta

Stuk, intrându infuriatu in clasa strigá aprínsu de mânfá:

— „Salutati pe unu magariu!“ — si aretá pe adversariulu seu.

— „Salutamu pe profesorulu nostru!“ respusera elevii têríti de refrenulu obicinuitu.

Doi doctorandi in sciintiele naturale trasera in sorti tesele lor.

— Mie mi-a cadíutu famili'a „ortopedelorú“ — díse unulu din ei, care e famili'a ta?

— „Cornutele.“

— Te felicitu:

In Coridoru la Cas'a tierei, intre mai multi juris-consulti.

— Eu le-asíu taiá capulu la toti deputatii.

— „Numai de-ar' avea!“

Dialogu intre doi soci.

— „Cum mai 'ti-e nevasta?“ — Totu asiá de reu, Si cu bóla-acést'a m'am desperatu dienu.

— „Lasa se chiému doctoru, elu 'ti va prescrie Pentru a t'a bóla vre o doctorie.“

— Sum satula; viéti'a-mi e chinu pentru mine Asíu vré multu mai bine, cá se me sfêrsiescu.

— „Déca credi, nevésta c'o se te faci bine Lasându asta lume, nu me-'npotrivescu.“

Post'a Redactiunei.

S. F. Cu bucurie te resalutamu intre colaboratorii nostri. Ti-amu speditu toti numerii din diuariale nóstre.

V. B. M. Nu nesocoti Parnasulu, care ti-a procuratu atât'a mangaiere in órele-ti de dorere.

I. P. R. Multiemita de celea tramise. Urméza epistola.

J. J. A. Multiemita. Tóte pe rëndu. Ve scriemu in dilele acesteá.

I. R. T. Operatele originale le remuneramu amesratu contienutului si estensiunei lor.

Sufla ventulu din Carpati Numai cá trage spre Vatiu.

Departé esci mandr'a mea Cu-atátu mai bene de ea.

Frundi'a cade-'ngalbiesce. Nu-i dreptu, ca-acum inverdiesce.

Mai multor'a. Multiemita de felicitari. Vomu face totu ce e cu potentia in interesulu diuariului nostru.

Proprietariu, Redactoru respundietoriu si Editoru: **Niculae Fekete Negrutiu.**

Imprimari'a „Auror'a“ p. A. Todoranu in Gherla.